

Aklının Karanlığından Aydınlık Uman

– Durdu ŞAHİN · 11 Ekim 2010

Paslı bakır kaptın,
Karanlığını kapatan kalaylardan nem kaptın.
Üzdün üzüdür gibi görünürken,
Ne ufukları taradın,
Ne şafakları ağarttın yürürken.

İçini içen kıskançlık,
Dolanırken duygularına yılan gibi,
Feri bitmiş dizlere yük yükleme telaşındaydın.
Yüksekleri yüreklere tercih eylerken,
Bağımsızlıktan uzaklığın en başındaydın.

Anlamadığını anladığında,
Anlattıklarımız anlamadıklarınla gitmişti.
Gönül ülkelerine gül olmak isteyenler,
Binbir surat fikirlerinle,
Yıpranarak bitmişti.

Küllenmiş bir acının depreşmesini,
Pervasızca ilikliyorsun listesine davetin.
Akşam vaktinin gün batımında,
Gruba merhaba demek için bekleyenler,
Biliyorlar ki samimi değil niyetin.

Ey aklının karanlığından aydınlık uman adam,
Irmakları çeviremezsin tersine.
Gözyaşlarını göl eylediğin masumlar,
Maneviyat çeşmelerini kuruttuğun mana erleri,
Boşa uğraşma, uğramayacaklar sesine.

Durdu ŞAHİN